

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar

EJDERHA VE YILDIZ

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 2,5

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-64-7

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak Tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa Uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295

İstanbul Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

EJDERHA
VE YILDIZ

DEX KOPYA

DE
X

Yıldız ve Işık Kulesi

Zamanın ötesinde, yeryüzünden daha da uzaklardan gelen acı bir kıyımı tekrar tekrar yaşıyordum. Göğe kadar yükselen alevler ve şehri dört bir yanından saran ışık gölgeleri birbirine girmişti. Alevlerin yanardöner hali yüksek duvarlarda, surların altından geçerek suyun altına kadar ulaşıyordu. Dört bir yandan uyarı çanları diyarı kuşatıyor, köprü'nün üzerinden yükselen ezgi felaketin acı sonuna nokta koyuyordu. Çaresizlik mücadeleyi doğurur, mücadele başka bir savaşın kapısını aralar. Çığlıklar ve yeri göğü inleten haykırışlar her bir darbenin sonunda daha da yükseliyordu. Bu bir senfoniydi ve her ritimle birlikte öncekinden daha fazla kan dökülüyordu.

Beyazın ağırlıkta olduğu ışık desenleriyle sarılmış kristal köprüler yıkılıyor, krallığın her köşesini süsleyen inciler yerlere saçılıyor. Suyun üzerindeki her şey alabora oluyor. Sancaklar yere kadar inmiş, flamalar dağılmış, kılıçlar düşmüştü. Kimse kaçmıyordu ama artık savaşmıyorlardı da. Bembeyaz tenlerinin üzerindeki kan lekeleri hiç çıkmayacakmış gibi duvarlara sıçıyor. Sarayın etrafını çeviren tüm koruyucu bariyerler yıkılıyor.

Ve ben nefes nefese gözlerimi açıyorum.

"Nova," diye yanıma geldiğinde dirseklerimin üzerinde doğrulmuşum. Gözlerim gördüklerimin bir yanılsama olduğunu kanıtlamak istercesine etrafta dolandı. Deniz fenerinin birbirinin üzerine binmiş kareler halinde olan taştan duvarları hâlâ buradaydı. Duvarların hemen dışında kayalıklara çarpan güçlü dalgaların sesi kulaklarıma doldu. Ahşap çerçeveli pencereden içeriye giren rüzgâr ısıklık

öttürüyor ve içeriği deniz tuzu kokusuna boğuyordu. Uzandığım yerden bile güneşğin altında denizin akıl almaz akıntısını görebiliyordum.

“Kâbus gördüm sanırım.” Uykudan yeni uyandığım için çatal-lı olan sesim boğazımın ne kadar kuruduğunu hatırlattı. Koltukta içim geçmiş olmalıydı. Tamamen doğrularak bacaklarımı aşağı sarkıtıp nefesimin düzene girmesini bekledim.

Bu kaçınıcı olmuştu?

“Ne gördün?” diye sordu dikkatlice. İriyarı bedeninin gölgesi üzerime düşmüştü.

“Daha önce Arın’ın gösterdiği bir şeyi.” İsmi söylemek de bu ânı hatırlamak da irkilmeme neden oldu. Toprak Lordu Amon saldırıdığında Su Krallığı’na ait taşı korumaya çalışırken Arın tek bir damla gözyaşıyla bana krallığımızın saldırıya uğradığı o günü göstermişti. Büyük Yıkım. Cennet gibi olan krallığımızın nasıl yıkıldığını. Halkımızın nasıl katledildiğini.

“Su Krallığı’nın yıkılışı,” diye fısıldadım isteksiz bir şekilde. Terlemiş olmama rağmen tüylerimin ürpermesine engel olamadım. Sesli söylediğinizde gerçek olmasından çekindiğiniz endişelerden biriydi.

“Korkular tetikleniyor, bu da bilincinizi birbirinize bağıyor. Sakin olmaya çalış.” Gölgesi gibi gözlerini de üzerimde hissedebiliyordum ama kendi gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Ses tonu beni rahatsız ediyordu. Bana yine o, ‘sorun değil’ tonlamasıyla konuşuyordu. Bunlar olabilir ve hatta bunlar olacak, bu sorun değil. Neredeyse normal.

Gidip pencerenin kenarındaki kalın taş çıkıntının üzerinden su şişesini getirdi. Parmaklarımın arasında sessizliği rahatsız edici biçimde bölen hışırtılar çıkaran şişeden birkaç yudum içip kenara bıraktım.

“On gün oldu Daren,” dedim kısık bir sesle. Onunla konuşurken son günlerde kendimi tutmak için ekstra çaba göstermem gerekiyordu. “Hiçbir şey yapmadan burada duramayız.”

“Alfinler için on gün konuşmaya bile değmez,” diye yine geçiş-tirdi beni. İğneleyici bir şey söylememek için dudaklarımın arasından küçük küçük nefesler almaya koyuldum. Uyku ve uyanıklık

arası tehlikeli bir noktaydı. Bilincim yeterince açık değildi ve bu söylemek istemediğim sözler için endişe verici bir durumdu. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak için ayağa kalktım. Ona tıpkı onun dudaklarındaki gibi yapmacık bir gülümseme verip derme çatma ahşap kapının süngüsünü açarak dışarıya çıktım.

Çünkü kalıp onunla tartışmak istemiyordum.

Dalgaların kayalıkları dövdüğü iskelenin ucuna kadar yürüyüp dizlerimi kırarak yere eğildim ve görebildiğim tek şey olan denizi seyretmeye koyuldum. Hava soğuk, deniz kokusu tazeydi. Burnumun ucu hemen üşümeye başlamıştı. Ufukta belli belirsiz seçebildiğim gemiler sislerin ardında kalıyordu. Buraya en yakın kıyıda yıllar önce işlek bir yerleşim yeri olsa da artık kimsenin yaşamadığı sadece tersane olarak kullanımda olan bir sahil şeridi vardı. Doğup büyüdüğüm ve hayatımın bildiğim çoğunda yaşadığım şehir merkezi ise onun karşı kıyısında duruyordu. Ama oraya gidemiyorduk. Çünkü Daren burada kalmamız gerektiğini söylüyordu.

Yüz yıl boyunca bir mücadele vermiş, sabretmiş, kaybetmiş ve yapabilecekleri tüm fedakârlıkları yapmışlardı. Bunu biliyordum. Bu yüzden onun için on günün bir anlamı olmadığını da biliyordum. Ama ikimiz de burada olmaktan da bu durumda olmaktan da açıkça rahatsızdık. Bu da kısılıp kaldığımız deniz fenerinin içinde köşe kapmaca oynamamıza neden oluyordu.

Lilith'i uyandırma teklifimi reddetmemişti ama kabul etmiş de sayılmazdı. Biraz beklemek ve düşünmek istiyordu. Zaman geçtikçe ve sessizliğin yerini alaycı geçitirmeler aldığı anda ikimizin de çekimserliği inkâr edilemez bir hâl almıştı. Birbirimizden kaçınmaya başlamıştık. Burada olmak istemiyorduk. Ama ben zorundaydım o ise bir kez daha benim için fedakârlık yapıyordu. Ve bu defa ardında sahipsiz bıraktığı iki krallık vardı. Toprak Krallığı da Ateş Krallığı da lordsuz kalmıştı. Ateş Krallığı'nın vârisi ölmüş, Toprak Krallığı'nın vârisi ise bize ihanet etmişti. Daren'in hiç olmadığı kadar orada olması gerekiyordu belki ve bunu bildiğim için onun yüzüne bakmak zorlaşıyordu. Buraya ilk gelişimizde bana tek başına dönmesi gerektiğinden bahsetmişti ama buna tüm gücümle karşı çıkmıştım. O günün ardından bir kez daha tek başına gitmekten bahsetmemişti ama

bir kez daha gitmesi gerektiğini söylesen ona engel olmayacağımı biliyordum, engel olmak isterdim ama olamazdım.

Onun fedakârlıklarının altında ezilmek beni ondan uzaklaştırıyordu. Yanımda kalmasını istiyordum, onu da kaybetmek, tamamıyla yalnız kalmak istemiyordum ama bu bencilliğim yüzünden onun yüzüne bakmaya da zorlanıyordum.

“Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?”

Omzumun üzerinden arkama baktım ama kimse yoktu ve ses burada benim dışımda olan tek kişi olan Daren’e ait değildi. Kaşlarımı çatıp etrafıma bakındım. Denizin ortasında bir deniz fenerinin içindeydik ve başka kimse yoktu.

“Buradayım,” dedi.

“Neredesin?” diye sordum bu defa. “Kiminle konuşuyorum ben?” Kanımda delilik olduğunu biliyordum ama bunun daha çok delice şeyler yapmakla ilgili olduğunu sanmıştım, kendi kendime konuşmak ya da gapten sesler duymak değil.

“Kayalıkların üzerinde.” İnce ve tiz bir ses ama ne bir insana ne de daha önce duyduğum bir şeye benziyordu. Daha çok bir seslendirmeyi anımsatıyordu.

Gözümü aşağıya, kayalıkların oraya çevirdim ama orada biri olsa bunu zaten görebilirdim.

“Kaçak bir peri falan mısın? Kanatlarını koparırım senin, benimle oyun oynama!” Daren söylemese de her gece pencerenin dibinden ayrılmıyordu, sürekli etrafa bakıyor ve sanki gelecek birilerine karşı hazırlıklı olmak istiyordu. Bu yüzden beni de şüpheye düşürmüştü.

“Peri değilim.”

“Yok artık!” dedim kayalığın üzerinde hareket eden ve bana doğru kışkaçlarını gösteren yengece doğru. “Sen mi benimle konuşuyorsun?” Gözlerim kocaman açılmıştı ama kayalığın üzerinde ondan başka biri de yoktu. Her darbesiyle üzerime sıçrayan dalgalar durduğu yere çarpırsa da bundan etkilenmiyor gibi görünüyordu.

“Nihayet gördün.” Kışkaçlarından birini öne doğru hareket ettirdi.

“Aklımı oynatacağım.” Başıımı yukarıya doğru uzatıp içgüdüsel bir şekilde etrafı kontrol ettim. Gökyüzünde birbiri ardına uçan üç beyaz martı dışında tamamıyla yalnızdım.

“Su seni tanıyor,” dedi bana. *Bir yengeç.* “Su seni anlatıyor.”

“Ne diyormuş benimle ilgili?” Evet, onunla sohbet et Nova. Bu çok normalmiş gibi.

“Uzaktaki diyardan geldiđini, sana yardım edilmesi gerektiğini.”

İyice eğilsem de yukarıda, taş zeminin üzerindeydim ve bu mesafeden onu doğru düzgün görmemin imkânı yoktu. Yengeçlerin gözlerini kafamın içinde hayal edebiliyordum ama bir ağzı olduğunu ve kıpırdadığını kafamın içindeki resme oturtmıyordum.

“Bir yengeç bana nasıl yardım edebilir?” Bu mümkün değilmiş gibi sorgulayarak kollarımı birbirine bağladım ve makul bir cevap için başımı merakla yana yatırdım.

“Çok kabasın.” Kısaçalarını kayanın üzerine fazla hiddetli çarptı ya da ben abartıyordum, bana doğru biraz daha yaklaştı. Başımı eğip tırmanabilir mi diye baktım ama sanırım endişelenmem gereken bu değildi.

“Affedersin!” dedim içtenlikle. “Yani seni incitmek istemem ama bana nasıl yardım edebilirsin ki?” Bir soru değil sorgulamaydı. Onu küçümsediğimden değil, sadece bu tuhaf değilmiş gibi davranmam için kendime zaman veriyordum; çünkü içten içe o kadar da tuhaf bulmamıştım. Ben Su Vârisi’ydim ve o da suya aitti.

Sadece buradaydık, sihrin olmadığı yerde.

“Günlerdir yediğiniz balıkları sizin için buraya gönderiyorum.”

“Alınma ama bu koca deniz balık dolu.” Dudak büküp elimle engin denizi işaret ettim. “Sana neden inanayım?” Yakınıımızdan ara sıra balıkçı tekneleri geçse de daha uzağa açılıyorlardı. Bu bölgede in cin top oynuyor olduğu için avlanmakta zorluk çektiğimiz söylenemezdi.

“Kendi balığını kendin bulursun o zaman!” Kısaçalarını oynamaya başladı ve kayanın üzerinde sert kabuğunun çıkardığı tok seslerle yürümeye koyuldu.

“Dur dur!” dedim. Öne doğru eğilirken bu defa neredeyse düşecektim. Deniz fenerinin etrafında duvar ya da korkuluk yoktu,

zemin kayalıkların üzerine oturuyordu ve kenarda dururken gerçekten dikkatli olmak gerekiyordu. "Tamam, özür dilerim. Kızma bana. Bir şeyler sormak istiyorum."

Durdu ve ağır ağır yeniden bana doğru döndü. En azından öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Özrün kabul edildi Vâris. Ne sormak istiyorsun?"

"Deniz başka ne söylüyor? Diyardan haber var mı? Su oralara kadar uzanıyor olmalı değil mi?" Birden heyecanlanmışım. On gündür felaketin içine bıraktığımız kimseden haber alamıyordum ve her ihtimal için şu an çok şey verirdim.

"Öyle bir şey duymadım."

"Peki sorsan olur mu?" Tatlı tatlı kirpiklerimi kırıştırdım. Eskiden haberci güvercinler varsa neden şimdi yengeçler olmasındı? Daren iblisinin dumanla haberleşmesinden iyidir. Cevaplar konusunda Tayga'dan daha ketum hale gelmişti. Ondandır hiçbir şey öğrenmiyordum.

"Biz ona sormayız o bize anlatır."

"Off!" dedim sinirle. "Bak dediğime geldik, bir yengeç bana nasıl yardım edebilir ki!" Ellerimi inanamaz gibi havada iki yana doğru açarak başımı salladım. Bu sohbetin yaşanıyor olması bile çok saçmaydı.

"Aç kalınca görürsün!"

"Yaa!" dedim alayla. "Görürüz tabii. Hem vârisinin ben senin, düzgün konuş benimle düzgün." Ben parmağımı kaldırmış ona söylenirken girintili çıkıntılı birbirinin üzerine düşmüş gri renkte kayalıkların arasına girip gözden kayboldu.

Herkes de her şeyi çok biliyordu ama işime yarar tek bir şey bile söyleyemiyorlardı. Arkasından dil çıkarmamak için kendimi tutup topuklarımın üzerinde geri döndüm. Ve onunla burun buruna geldim.

"Kendi kendine konuşmaya mı başladın?" diye sordu Daren eğlenceli bir şekilde. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu ama kasvetli günışığı bile onun güzelliğine gölge düşüremiyordu. Burada kalmak ten renginin açılmasına neden olmuştu. Kuzgun tüylerini anımsatan saçları ve gece mavisi gözleri şimdi daha keskindi.

"Kendi kendime konuşacak kadar üşütmedim herhâlde, yengeçle konuşuyordum."

“Yengeçle konuşuyordun...” dedi kaşlarını kaldırarak imayla. Şimdi taşlar yerine oturdu diyen bir hali vardı.

“Evet, ona haddini bildirince kıskaçlarını kapatıp paytak paytak kayalıkların arasına kaçtı.”

“Ulu ve kudretli Su Vârisi,” dedi daha büyük bir alayla. “Bir yengece haddini bildirdin demek.”

“Gece uyurken dikkat et de yengeci yatağına atıp o alaycı dilini koparttırmayayım!”

“Ağzımla dilimle ne kadar ilgilisin sen öyle, korkma sana bir şey yapmazlar.” Dudaklarında yalandan bir gülümseme iması belirdi. Belli belirsiz dökülen kar taneleri onun üzerine düşüp erirken gözlerimi yeniden ona çevirdim.

“Nasıl rahatladım, nasıl rahatladım!” diye söylendim. Elimle onu kenara itip yürümeye koyuldum. İğneleme konusunda fena değildim ama cehennem lordunun kurnazlıklarının sonu gelmiyordu. Her şeyin ortasında bile Daren dikkatimi dağıtmanın bir yolunu buluyordu ve bunu yaptığını fark ettiğimde eskisinden daha huysuz oluyordum.

İlk birkaç günümüz kelimenin tam anlamıyla dip dibe ve oldukça sessiz geçmişti. Olanların şokunu atlattığımızda konuşmaya ve konuşmaya başladığımızda da tartışmaya başlamıştık. İkimiz de tartışmaların bir kavgaya dönüşmemesi için çok dikkat ediyor ve belli sınırlarda kendimizi tutuyorduk. Yine tek başına döneceğini söyleyecek diye ödüm kopuyordu; bu yüzden ne zaman ciddi bir şey söyleyecek gibi olsa bir bahane uyduruyor ve ondan kaçınıyordum. Bir haftanın sonunda sadece bu duruma alışabilmiştik.

O şömüne ateşini yakmakla uğraşıyor ben balık tutmakla. Sonra onları ayıklayıp pişiriyorduk. İçeriye yaşanır bir hale getirmek için mümkün olduğu kadar etrafı toparlamış, kırıkları ve çatlakları onarmıştık. Hepsi aslında oldukça kısa süreli işler olsa da belki birbirimizden kaçındığımız için, belki kendimizi oyalamak belki de sadece zaman geçirmek için her şeyi dolambaçlı yollardan uzata uzata hallediyorduk. O her gece deniz fenerinin tepesine çıkıyordu. Ben iskelede büyük babamdan kalma parşömenleri okuyor ya da o parşömenlere içimi döküyordum.

Ayağımdaki bana oldukça büyük olan denizci botlarından her adımında daha yüksek ses çıkararak içeri girdim. Rezalet haldeydim. Deniz fenerinin bakıcı konutunda ne varsa onunla idare ediyorduk. Yıkatabiliyordum ama temizlik malzemeleri yoktu ve temiz kıyafetler de yoktu. Arkamdan içeriye girip kapıyı kapattığımda ateşin karşına oturmuştum.

“Karaya çıkmak istiyorum artık!” dedim. “En azından karaya çıkıp orada hiçbir şey yapmamaya devam edebiliriz.”

Yan yan baktı. “Ne sabırsız şeysin sen!”

“Düzgün yemek yemek ve temiz kıyafetler giyinmek ve yumuşak bir yatakta uyumak istiyorum.” Haklıydı, sabırsızdım. On gün bile dayanamamıştım. Yerimde duramıyordum, sürekli düşünüyordum ve hiçbir yol bulamıyordum ve çok yakında bunun beni tüketeceğini düşünüyordum. Dört bir yanımızdan çarpan dalgalar ve penceleden baktığımda görebildiğim tek şey olan deniz de süreci kolaylaştırmıyordu.

“Sana söylediğim gibi kollarımda uyuyabilirdin. Kaslarımın yumuşak olduğunu söyleyemem ama oldukça rahat olduğunu söyleyenler oldu.”

“Tercihen az kullanılmış yerlerde uyumayı isterim.”

“Biraz daha dayan. Uyarı ışığını yaktım. Birkaç gün içinde isteğim kişilere ulaşacaktır.”

“Ben etrafta ışık falan görmüyorum.” Öylesine bir serzenişti, galiba bir yanım onunla ne yapacağını bilmediği için didişip durmayı seçiyordu.

“Herkes görse uyarı ışığı olmazdı su dehası.” Başını salladı ve sıkılmış numarası yaptı.

“Kuvvetli büyüleri yapamıyoruz sanıyordum.” Basit büyüler konusunda sıkıntı yaşamıyorduk ama koruyucu etkisi olan zor ve kapsamlı büyüler için özümüze ihtiyaç duyuyorduk. Elemental diyarını insanların var olduğu yeryüzü gibi diğer âlemlerden de ayrıran bir kalkan vardı, o kalkan kırılmadığı sürece tam güçlerimize erişimimiz yoktu. Epey can sıkıcıydı.

“Benim için basit senin için zor,” diye açıkladı. Kendini beğenmiş. Elemental’in en büyük gizemlerinden biriydi. Güçlerinin sınır

larını kimse bilmiyordu. Artık iyiden iyiye beni de şüpheye düşürüyordu. Her zaman kendine çok güveniyordu ve henüz altından kalkamadığı bir şey olmamıştı. Alaycılığının ardında ciddi ve ne yaptığını bilen biri olduğunu artık biliyordum. Benim asıl merak ettiğim, kafasının içinde kaç şeytanın çalıştığını dahi bilmediğim bu adamın benimle ilgili hisleriydi. Ve o hislerle ne yapacağımı.

“Kimin gelmesini bekliyorsun?” diye sordum kendi düşüncelerimden sıyrılmak adına.

“Geldikleri zaman görürsün.” Sadece bir şeylerle uğraşmıyormuş olmak için şöminenin üzerindeki taş çıkıntısına bıraktığım parşömen kâğıtlarını kurcalamaya başladı. Benim aksime elbette üşümek gibi dertleri yoktu bu yüzden incecik bir gömlekle dolaşmaktan çekinmiyordu. Dolabın içinde bulduğumuz eski gömleğin sırt kısmında muhtemelen bir yere takıldığı için küçük bir delik oluşmuştu ama beni rahatsız edip duruyordu.

“Neden doğrudan söylemiyorsun?” diye sitem ettim.

“O zaman eğlencesi kaçır.”

“Senin yanında eğlenmemek ne mümkün!”

“Gözetleme kulesine çıkıyorum. Becerebilirsen biraz balık yakala.” Kâğıtları yerine bıraktı, omzunun üzerinden kısaca bakıp taş zeminde güçlü adımlarla yürümeye koyuldu.

“Emriniz olur Lordum!” Ayağa kalkıp ellerimi göğsüme bastırarak sahte bir reverans yapmama güldü.

“Emrim olur tabii ne sandın.”

Bazen en başına geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Elemental’e ayak bastığım ilk zamanlarda bana böyle davranıyordu, bazen huysuz ve çoğunlukla alaycı. Ama daha sonra bütün bunların beni korumak için olduğunu öğrenmiştim. Yine öyle yaptığını biliyordum. Bu defa ben de onunla aynı oyunu oynuyordum. Söyleniyor, huysuzlanıyor ve alay ediyordum. Böyle yapmazsak ciddi konuları konuşmamız gerekecekti ve ciddi konular ikimizin de uykularını kaçırıyordu.

Ona nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim, ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum ve en kötüsü benden ne beklediğini de bilmiyordum. Diyardaki son günümüzde bir tartışma yaşamıştık, dolaylı olarak benim sorumlu olduğum her şeyden nasıl bitik

düştüğünü açıkça söylediği bir tartışma. İkimiz birbirimize içimizi dökmüştük, sonra öpüştük sonra ben Hava Sarayı'na dönmüştüm. Sonra Arın'la birlikte halkımızı uyandırmaya gitmiştik, Evran karşımıza çıkmıştı ve ardından Tanrıçalar dönmüştü. Ve işte buradayız. Daren'i tüm o hengâmenin ortasında peşimden sürüklemiş yine benim için her şeyi kenara atmasına neden olmuştum.

Bazen fedakârlıklarını düşünüp onu sevmem gerektiği kanısına varıyordum ama sevmenin böyle bir şey olmadığına karar vermem de uzun sürmüyordu. Sanırım ikimiz de akışına bırakmıştık. Bildiğim tek şey yanımda olduğu için memnun olduğum ve gitmesini istemediğimdi ve bunu onun da bildiğini ve bunun ona yettiğini düşündürüyordu bana.

İçinden çıkamadığım düşüncelerimi bir kenara bırakıp açık havada derin bir nefes aldım.

Her sabah ikimizden birinin denize bıraktığı ve çaba harcamadan yeterince balık tuttuğu oltayı sabitlediğimiz yerden kaldırdım ve bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Oltanın ucunda tek bir tane balık bile yoktu. Bir anlığına yengecin söyledikleri aklıma geldi ama kendi kendime *daha neler* dedim. Bugün akıntı epey kuvvetliydi, muhtemelen bu yüzden balıklar buraya kadar yanaşmıyordu.

Oltayı deniz fenerinin diğer ucuna götürüp yeniden denize fırlattım. Burada beklemek yerine yeniden içeriye girip pencerenin kenarına oturdum. Son on gündür yaptığım gibi görünen karayı ve neredeyse bildiğim tüm hayatımın geçtiği şehri seyrettim. Kış mevsiminde olduğumuz için limanda tek tük tekneler vardı ve kuvvetle sallandıklarını görebiliyordum. Buradan görünmese de kafamın içindeki hatıralar oranın ötesini de görmeme neden oluyordu. Ama oranın ötesi artık beni tanııyordu. Diyara, asıl ait olduğum topraklara götürüldüğüm o gün bu insanlarla olan tüm bağlantım kesilmiş, burada tanıdığım herkesin, babamın ve büyükbabamın bile zihninden silinmişim.

Daren'e karaya çıkalım deyip duruyordum ama oraya çıktığımızda nereye gideceğimizi bilmiyordum. Artık bana ait hiçbir şey olmayan evimize gitsem orada neye rastlayacaktım? Resimlerden bile silinmişim. Ayrılırken babama seslenişim aklımda cınlayıp

durdu. Bana bir yabancıya bakar gibi bakan gözleri hâlâ anılarımda tazeydi. Bensiz nasıl bir hayat sürdürdüklerini merak ediyordum. Mutlu olduklarını umuyordum. İyi anlaştıklarını, kavga edip durmadıklarını. Hayatta olduklarını.

“Ulu vârisimiz eli boş dönmüş anlaşılan.” Merdivenlerden indiğini duymamıştım, sesine dönmek yerine dışarıyı seyretmeye devam ettim. Gri bir resim tablosuna bakmak gibiydi. Kar taneleri denize düşüp eriyerek kayboluyordu. Sis, denizi ve gökyüzünü birleştirmişti. Tekneler küçük, silik birer nokta gibi görünüyordu. Sonsuzluğun ortasında bir biz kalmış gibi görünüyorduk.

“Akıntı var,” diye mırıldandım. “Balıklar bile gelmiyor buraya.” Kimse gelmiyor. Ne bir ses var ne de bir haber. Artık onları hissedemiyorum bile. Burada böyle kaldık. “Seninle zindana düştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?” Öylesine sormuştum, elbette hatırlıyordu, yakın geçmişimizin eğlenceli anlarından biriydi. “Orada bile kendimi böyle tutsak hissetmemiştim.”

“Neden hissetmemiştin?” diye sordu zaten cevabı bilir gibi kendinden emin, hızlı bir şekilde.

“Çıkabileceğimizi biliyordum.” İkimize hatta üçümüze güveniyordum. Daren’e ve Şafak’a da o gün orada kendime güvendiğim kadar güveniyordum. Arın’a güveniyordum. Bizi geçseler onu geçemezlerdi. Her şeyi yapabiliriz sanıyordum. Her şeyin üstesinden gelebiliriz. Geldiğimizi de düşünüyordum.

“Cevabını aldın.”

“Buradan çıkamayacağımızı düşündüğümü mü düşünüyor-sun?” Üzerimdeki kazağın kollarını avuç içlerime kadar çekiş-tirdim. Bunu ona mı kendime mi sordum emin değildim.

“Ben değil, sen söyledin.” Şömineye birkaç tane daha odun attı, közü karıştırdığında ateş harlandı ve zemine doğru küller uçtu. Sonra yanıma gelip gece mavisi gözlerini üzerime dikti. Gözlerinde ateşten ve yıldızlardan parçalar vardı. Ne kötü hava ne kötü ruh hali onun gözlerini değiştiriyordu. Gözleri sihrin kendisiydi. Onlara baktığımda okyanusun, gökyüzünün, alevlerin, sihrin eşsiz parıltısını ve canlılığını görebiliyordum. Neşeli bir yaz günü gibiydi.

“Gözlerin ne güzel,” diye mırıldandım birdenbire. Bu onda na-diren gördüğüm mutlu gülümsemelerinden birine neden oldu.

“Seninkiler deli deli bakıyor.” Sık sık ruhumu okuduğuna inandığım bakışları ağzından çıkanları tasdiklemiyordu.

“Beni delirttiğindendir!” Diğer tarafa dönüp yapay bir sitemle söylenerek gülüşüne eşlik ettim.

“Aklını başından aldığımı mı söylüyorsun?” Hemen yanıma yaslanıp kollarını göğsünde birbirine bağladı. Şimdi gözlerini kısmış yine benimle oynuyordu.

“Aklını alırım diyorum...”

“Sadece sen bir hayalbazı aklıyla tehdit edebilirsin.” Doğal bir şekilde uzanıp saç tutamımı yakalayarak yüzüme doğru savuşturdu. Yüzümü hafifçe kırıştırdım.

Uzaktan bir geminin sesi dikkatimizi dağıttı. Gökyüzünde birkaç martı denize dalıp kafasını suyun içine sokup çıkardı. Daha ileride balıkçı tekneleri ağlarını toplamaya başladı.

“Kimse beni tanımayacak değil mi?” diye soludum biraz iç çekerek. Şehrin akıp giden manzarası aklımı bulandırıyordu. O telaşa, gündelik koşturma içindeki ne yapacağımı bildiğim sıradan halime özlem duyar olmuştum. Ne kadar kolay ve çoğunlukla eğleneliydi. Tek derdim, buzdolabının üzerine asılacak alışveriş listesini yazmak, okula saatinde uyanmak, arkadaş buluşmalarına geç kaldığımda geçerli bahaneler uydurmak olduğunda..

“Tanımalarını mı istiyorsun?” Bir konuda hiçbir fikri olmadığı zamanlardaki nadiren duyabildiğim meraklı ses tonu tüm dikkatini bana verdiğini düşündürdü.

“O zaman onları bırakıp giderken vicdan azabı hissederdim.” Başımı iki yana sallasam da dönüp ona bakmadım. “Böylesi daha iyi ama tuhaf. İki yaşama da ait olamıyorum.” Sürekli birinden diğerine sürüklenip duruyorum. Ve her seferinde geride birilerini bırakıyorum.

“Çünkü gökyüzü kanını taşıyorsun.” Ciddileşti ve kapalı olan havaya daha da kasvet çöktü. Gökyüzü kanı. Bu başımı kaldırıp bulutların bile geri çekildiği sisli gökyüzüne bakmama neden oldu. Eskiden sık sık gökyüzüne bakar, bazen teleskopla daha da yakınima çekerdim yıldızları. Büyükbabam ve ben hep orada buradakinden daha sihirli bir yaşam olduğuna inanırdık. Gökyüzünün her şeye gücü yeterdi.

“Yıldızlara çıkabilir miyim dersin?”

“Belki de yıldızları aşağı indirirsin.”

“Gökyüzü bozulur,” diyerek itiraz ettim.

“Ya da gökyüzü yaşadığın yer olur.”

Başımı çevirip ona baktım. Ses tonundaki bir şey beni ona döndürmüştü. Hep bir yanı hüznü olan gözleri gibi. Sanki bu sefer gözleriyle seslenmişti. Gözlerinde hep yıldızlar vardı, yanan yıldızlar. Oradan bana kanat çırpıyorlardı.

Kuyrukluyıldızlar.

Uzanıp içgüdüsel bir şekilde dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Hafifçe. Küçük, çok küçük bir öpücük. Şimdi gökyüzü ikimizin arasına bir ağırlık olarak çökmüştü. Geri çekilirken gözleri gözlerimdeydi.

“Bu ne içindi?” diye sordu buğulu gözleriyle. Yüzünde gökyüzünün tüm kasvetini dağıtacak bir aydınlanma yaşandı. Dudaklarının kenarından bir gülümseme çekiştiriyordu sanki.

“Bana tatlı yıldız ışığını dediğin için.” Bana bakarken gözlerin alev alev değil, yıldızlar gibi ışıldadığı için.

Kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi.

“Gidip balıkları kontrol edeyim, sanırım özür dilemem gereken bir yengeç var.” Garipleşen havayı dağıtmak için kaçmayı seçmek bana yakışmıyordu belki ama bazen durmak işleri daha kötü hale getirirdi.

“Neler olduğunu sormalı mıyım?” Kaşlarını alında büzerek başını eğdi.

“Baş edebilirim,” diye başımı iki yana salladım. “Herhalde ederim.” Çok emin değildim çünkü yengeçle nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum ama önce oltayı kontrol edip emin olsam iyi olacaktı.

“Nova,” diye seslendi ben çıkmak üzereyken. Taş duvardan tutunup ona doğru döndüm. “Sakın yengeci de öpeyim deme. Isırır.” Ellerini havaya kaldırıp parmaklarını kısaç gibi eğip büktü.

“Bir deneyeyim.” Yapmacık bir şekilde güldüm. “Belki preense falan dönüştür.”

Masala yaptığım atıfı hemen anladı. Tüm masalları ezbere bildiğini sandım.

“Kurbağa o!” diye itiraz etti.

“Yine de şansımı deneyeceğim.”

“Ben zaten bir prensim başka prens aramana gerek yok.” O çaput gibi kıyafetlerin içinde bile tüm havasıyla göz kırptı.

“Şansımı deneyip öptüm ama maalesef.” Üzgün bir şekilde du-dağımı büktüm. “İblis iblistir!”

Bu onun kıkırdamasına neden oldu, o ses beni hemen yumuşat-tığı için yürümeye devam ettim. Bir yanım onunla bu anlardan do-layı da suçluluk hissediyordu. Çünkü bir yanım onunla bu anlara alışmanın ne kadar kolay olduğunu görmüştü. Ona ve onun anları-na kapılıp geride bıraktıklarımızı unutmak istemiyordum. Onunla oraya dönmek istiyor ve anlara orada sahip olmak istiyordum.

Deniz fenerinin etrafından dönüp yeniden oltayı kontrol ettim ama hiçbir hareketlilik yoktu. Derin bir iç çektim. Oltayı olduğu gibi bırakıp yeniden kayalıkların oraya yürüdüm ve dizlerimden destek alarak aşağıya doğru eğildim.

“Tatlı yengeç...” diye sayıklamaya koyuldum. “Oralarda mısın?” Gözlerim girintili çıkıntılı kayalıkların üzerindeki kara deliklerde dolandı ama çarpıp yüzüme sıçrayan dalgalardan başka hiçbir şey yoktu. “Zaten balık yemekten oldukça sıkılmıştık!” Dişlerimi sıkı-rak doğruldu. Bir yengece pabuç bırakacak değildim.

Ayağa kalkıp deniz havasını derin derin içime çektim. Rüzgâr öyle kuvvetliydi ki bu gecenin fırtınalı geçeceği ortadaydı. En azın-dan yakacak bir yığın odunumuz vardı ve bazılarının tarihi geçmiş olsa da konserve yiyeceklere ve hazır paketli yemeklere de sahiptik.

Büyükbabam bu deniz fenerine çok uzun zaman bekçilik etmiş-ti. Gelişen teknoloji ile birlikte gemiler fenere ihtiyaç duymuyordu ama büyükbabam yine de ne zaman kaçmak ya da ne zaman dü-şünmek istese dönüp dolaşıp bu fenere geliyordu. O yüzden küçük kilerinde uzun süre dayanacak hayati ihtiyaçlar mevcuttu. Ama sa-dece hayati ihtiyaçlar. Gereksinimler değildi.

Hava kararmaya başladığında içeriye döndüm. Küçük odanın soğuğu kırılmıştı, kapıyı kapattığımda bir sıcak hava dalgası bütün bedenimle temas ederek ne kadar üşüdüğümü hatırlattı. Ellerimi birbirine sürtüp ateşe doğru yanaşım. Şömine ateşinin üzerindeki demlikte su kaynıyordu.

Her zaman benden önce düşünüyor.

Gözlerimle onu aradım, ortalıkta görünmüyordu. İçerisi zaten çok küçüktü. İki kişilik bir koltuk, masa ve eski çelik bir dolaptan başka bir şey yoktu. Üst katta tek odalı bir başka bölme daha vardı. Oraya da bir yatak ve çelik bir dolap sıkıştırılmıştı. Tepede ise bekçilere rehberlik eden ışık kulesi vardı. Başta itiraz etse de yatakta o yatıyordu, çünkü o devasa cüssesi ile bu koltuğa sığması imkânsızdı. Ve sanırım ışık kulesini sevmiştir. Nedenini sorgulama gerek yoktu. O ışıklar lorduydu ve karanlıkla lanetlenmişti.

Şimdi ise kız, ejderhayı ışık kulesine hapsedmişti.

Onu o tepede ilk gördüğümde aklımdan geçen şey bu oldu. Onu önce bir karanlığa şimdi ise bir ışık kulesine hapsedtiğim. Hangisi beni daha çok utandırıyor bilmiyorum. Sadece, onu kaybetmemek için utanç, vicdan azabı ve yüzüzlükle başa çıkmaya çalışıyordum.

“Buradasın,” diye mırıldandım. “Ama aslında beni çoktan terk ettin. Benim için yine çok şey yaparsın. Beni korumak için her şeyi yaparsın ama sen benden vazgeçtin.” Gözlerinin içinden bir şimşek çaktı. Kaşları ilk defa ciddiyetle kırıştı. Bunu tahmin etmiyordu. Bu kadarını akıl edeceğimi düşünmüyordu.

“Yorulduğun için. Hayatının senin değil benim olduğunu söyledin. Kimse buna razı olmazdı Daren. Bu kimseyi mutlu etmezdi. Zaman içinde o kadar bedel ödedin ki artık durduramadın. Artık benim için olmaktan çıktı, benim yüzümden olmaya başladı her şey. Sevdiğiden daha fazla olan şey buydu. Biri için intihar edersen birileri seni kurtarsa bile yine de ölürsün. Çünkü gözlerini açtığı anda aklına gelen ilk düşünce birini çok ama çok sevdiğinden kendini öldürmek istemen olur. Bunu anladığın anda artık onu sevemezsin.”

“Aptal bir baş yüzünden değil, sen istediğin için yanıma gelmeni istedim. Orada durup birilerinin seni sürekli ellerimin arasından almasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sence zevk uğruna mı bunu senden gizledim? Ne istediğini bilmiyordun bile. Sarayıma gelip kapımın önünde dikildin, tek derdin senden aldığım taşı geri almaktı. İçeriye girip Arın’ı ne kadar sevdiğinden bahsettin!”

Ne zaman onunla diyardaki son tartışmamızı hatırlasam içime ke-
der doluyordu. Onun için çok zor olmuş olmalı diye düşünüyordum.
Ve bu sırtımda müthiş bir ağırlığa neden oluyordu. Hayatım boyunca
yaşadığım ağrıların sebebi bile oydu. Onun çektiği ıstıraptı. Onun
benim uğruma ödediği bedellerdi. Ve tüm kalbimle buna değmek istiyordum.
Öylesi bir sevgiye layık olmak. Eğer bu mümkünse.

Karanlık içeriye hücum ettiğinde duvarda asılı kandili yaktım.
Masanın üzerine iki tane seramik kupa çıkardım. Hazır paket, hızlı
çorbaları bardaklara döküp ateşin üzerinde fokurdayan kaynar
suyu üstlerine ilave ettim. Hiç yoktan iyiydi. Hem garip bir şekilde
seviyordum ben böyle bardaktan çorba içmeyi. Daren genellikle
şikâyet etmiyordu. Ne yemeklerle ilgili, ne kıyafetlerle ilgili, ne de
burada olmakla ilgili.

Ya bundan tamamen nefret ediyor ve ağzını açmıyordu.

Ya da beni gerçekten burada böyle bir hayat yaşamaya bile sesi-
ni çıkarmayacak kadar önemsiyor veya istiyordu.

Birkaç merdiven basamağını çıkıp kandili kenara bıraktım. Geri
dönüp bardakları iki elime aldım ve loş ışığın altında yavaş yavaş
yukarıya doğru tırmandım. Duvarların arasında sıkışıp kalmış gibi
yukarıya dönen basamaklardan daha çok soğuk geliyordu ve tır-
mandıkça rüzgârın uğultusu artıyordu.

Işık kulesi deniz fenerinin en tepesindeydi. Tek kubbeli çatının
altındaki bu daire şeklinde alanın etrafı taş korkuluklarla balkon
gibi örülmüştü. Ortasında ışığı yansıtan devasa bir camdan fanus
bulunuyordu. Ateş ve Işık Krallığı'nın Lordu o fanusa yaslanıp gök-
yüzünü seyretmeyi çok seviyordu.

*"Sana sırtımı dönmüyorum. Sana nasıl sırtımı dönebilirim? Hayatım
boyunca yaslandığım tek şey senin hayalindi."*

Gözlerimi kırıştıtarak buz gibi havaya rağmen son basamaktan
yukarıya, dışarıya çıktım.

"Biliyor musun," diye seslendim varlığımı belli etmek adına.
"Bazen dalgalar bu fenerin boyunu da aşacak kadar yükselirmiş.
Bazen öyle şiddetli fırtınalar olurmuş ki yiyecek almak için bile kim-
se fenerden çıkamazmış." Yanına gidip kupalardan birini ona uzat-
tım. Küçük bir tebessümle avuçlarının arasına aldı. Yanına, ben de

onun gibi fanusa yaslandım ama buz gibiydi, irkilerek doğruldum. Bu onu güldürdü. Kolunu benim için açtı. Dudaklarımı birbirine bastırıp, koluna ve ona doğru yaslandım.

“Sonra ne olurmuş?” Bardağı dudaklarına götürüp çorbayı içti ve burnunu kırıştırdı. Dirseğimle kaburgalarını dürttüm.

“Aydınlatmada kullanılan mumları yiyorlarmış. O zamanlar mumlar hayvansal ya da bitkisel yağlardan yapıldığı için yenebiliyormuş. Böyle hayatta kalıyorlarmış. Çok çok çok eskiden.” Sonra dönüp ona baktım. “Gerçi senden eski değildir herhalde, epey yaşlı olmalısın.”

Gözlerini kısıp alttan alttan bana baktı. “Sen bir yıldızın içinde küflenirken ben bu harika bedenimi dinç ve canlı tutuyordum hanımefendi,” dedi. Kendimi tutamadan kahkaha atmaya başladım, nerdeyse elimdeki bardağı döküyordum. Daren’in uzanıp elimi dengede tutması gerekti.

Gülümsemem başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda solmaya başladı. Bir sürü ânu kaçırmışım, her şeyden geri kalmışım gibi hissediyordum. Ne zaman yıldızlara baksam yenilmiş hissediyordum artık. “Bir yıldızın içinde ya da bir ışık kulesinde..” Daha soğuk bir şekilde gülümsedim. “Ama ben hep saklanıyorum, haklısın, ruhunun küflenmesine şaşmamalı.”

“Hiçbir şey yapmadan çok şey yapıyorsun,” dedi o da benim gibi gökyüzüne dönerek. “O zaman da öyleydi, şimdi de öyle. Sadece orada bir yerde durarak hayatları kurtarıyorsun.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Dudaklarını büktü ve gerçekten içtenlikle, “Elbette,” dedi.

“Zoruma gidiyor,” diye hafifçe omuz silktim. “O zamanki yokluğumda şimdi orada olamayışımda.” Biraz ısınmak için çorbadan içtim. “Gökyüzü bize haksızlık etmiş gibi hissediyorum.”

“O halde hakkın olanı al,” dedi basitçe.

“Zamanı geri alma sihri mi var?”

“Zamanla uzun vakit geçirdiğinde onun dilini çözmeye başlıyorsun,” dedi bu defa ifadesiz bir şekilde. Sanki o dilini çözmüştü ama duyduklarından memnun değildi. “O vakit geldiğinde bir âna dönmek için zamanın geriye akması gerekmediğini anlıyorsun. Kimse kabullenmek istemez ama bazı yoklukların telafisi yapılır. Bu han-